

[C. J. F. Svén.]

en 75 Mill. Kr. Jeg indrømmer, at tilsyneladende kan det for en ikke tænksom Overvejer se ejendommeligt ud, men hvis man blot vil give sig Tid til at undersøge Problemet lidt nærmere, tror jeg nok, det skal lykkes at finde en fuldt fornøftig Forklaring paa Forholdet.

Den højtærede Minister føjede paa dette Punkt af sin Tale til, at han ventede et præcist Svar, og han haabede at faa det, men, føjede den højtærede Minister til, jeg venter hverken Svar eller Spørgsmaal refereret i vedkommende Presse — hvormed formentlig sigtedes til den konservative Presse. Det vil jeg kalde en ægte Steinckesk Bemærkning, det er jo en særlig Form, som vi, der kender den højtærede Socialminister, i Virkeligheden kun sætter Pris paa, det er en gammel Kending, vi smiler genkendende og føler os i høj Grad tiltalt af den.

Jeg skal saa gaa over til Besvarelsen af det af den højtærede Minister stillede Spørgsmaal, men jeg bliver jo nødt til at forudskikke visse mere almindelige Bemærkninger. Se, hvad der tilsigtes med det konservative Folkeforsikringsforslag, er jo først og fremmest det, man forlanger i Forsikringsafsnittet, at Borgerne opfylder Kravet om, at de til deres yderste gør, hvad de kan, for deres Selvforsørgelse. Paa dette Punkt er det, at vi har haft det Mod at kræve, at der i alle normale Tilfælde skal erlægges en fyldestgørende Præmiebetaling til Sikring af Underholdet under Invaliditet og Alderdom. Og vi har foreslaaet og har ment at maatte foreslaa, at denne Præmiebetaling ansættes til 1½ pCt. for hver Ægtefælle, medens vi, under Hensyn til Ønskeligheden af at faa den nødvendige Præmie betalt saa tidligt som muligt, under nøje Overvejelse af, hvad de økonomiske Kaar er for den ugifte Ungdom, har foreslaaet, at ugift Person betaler alle 3 pCt. ind til sin personlige Forsikring. Men denne Udgift kan virkelig aldeles ikke, endda uden noget som helst Forbehold, sammenlignes med Udgiften til den i øvrigt jo kun ufuldkomne Socialforsikring, som vi herhjemme navnlig betaler gennem Skatter. Efter vort Forslag betaler Borgeren for at opnaa et personligt Gode; der sikres ham personlig det fulde Udbytte af hans Betaling, og han faar for sine Penge et personligt Aktiv ganske til sin egen Raadighed, idet vi stadig bevæger os paa rent privatøkonomisk Grund, og hans Udgift til Forsikring kan derfor sammenlignes med hans andre privatøkonomiske Udgifter til Husleje, Mad, Klæder og Underhold, men der er selvfølgelig en Væsens-

forskel paa disse Udgifter og de Bidrag, han yder til Bestridelse af Samfundets dog altid i Forhold til Privatøkonomien mere stærkt begrænsede Fællesopgaver. Og disse Forhold forrykkes ikke, fordi Borgeren efter en rent forsikringsmæssig Beregning ogsaa af rent privatøkonomisk Karakter gaar ind i en vis Risiko-Solidaritet med sine Medborgere. Med sine Penge betaler han den beregnede Risikopræmie og i øvrigt i det væsentlige den Opsparing, der skal til, for at han til sin Tid kan have det fulde Udbytte af sine Penge. Han hjælper i og for sig ikke nogen udenforstaaende med denne Betaling, han understøtter i hvert Fald slet ikke nogen, det hele er og bliver en rent individuel Ordning, og Udgiftens Størrelse maa naturligvis bestemmes derefter.

Jeg vil gerne stærkt understrege, hvor væsensforskelligt ogsaa Forsikringssspørgsmaalet kommer til at ligge i de to foreliggende Forsikringsforslag. Ved den privatøkonomiske Forsikring faar Borgeren altid fuld Valuta for sine Penge, det kræves ikke af ham, naar den Tid kommer, da han skal have sin i Forsikringen anbragte Kapital forrentet eller tilbagebetalt, at han skal opfylde visse Betingelser med Hensyn til Trang, han faar jo kun sit eget igen, og der er selvfølgelig ingen, der er berettiget til at nægte ham disse Penge, selv om han derudover besidder endog rigeligt til Livets Underhold. Men ganske anderledes er den saakaldte Socialforsikring eller i hvert Tilfælde største Delen af den; Erstatning faar man dog kun, hvis man foruden at være blevet Invalid eller foruden at være blevet tilstrækkelig gammel tillige præsenterer sig som tilstrækkelig trængende.

Inden jeg gaar over til et mere direkte Svar paa den højtærede Ministers Forespørgsel, vilde jeg gerne fremsætte en Betragtning, som netop i disse Dage maa siges at være ret aktuel. Jeg sigter herved til Lønningskommissionens Forslag, som gaar ud paa, at Tjenestemændenes Bidrag til deres Pensionering skal forhøjes fra 3 til 5 pCt. af deres Løn. Ordningen drejer sig her om en meget stor Befolkningsgruppe, som i hvert Tilfælde for Hovedmassens Vedkommende omfatter Borgere, hvis Indtægtsforhold ingenlunde ligger højere end Forholdene for en meget stor Del af de under eet som Arbejdere benævnte Medborgere. Nu er der jo det mærkelige, men i øvrigt, det indrømmer jeg, ogsaa meget glædelige ved den Aldersrenteordning, som Tjenestemændene har, at den jo altid har drejet sig om en Præmiebetaling af et ganske andet Omfang end de Forsikringsbidrag, som So-